Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 149 (10.532). Львів, четвер 9. липня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМИНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.
Гол. Редактор приймає від 1—2 год. передпол.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.
Ціна одного примірника 17 сот.

Заперечення мира.

У кількох попередніх статтях про події на Сході вказували ми на те, що боротьба за впливи на далекому сході чи краще в Китаю скорше чи пізнійше мусить стати причиною великого напруження між Англією і Радянським Союзом. Що більше, ми йшли далі та передбачували навіть воєнний конфлікт між обома названими державами.

Останні газетні відомости вповні потверджують наші здогади. Англійський уряд рішився зірвати всякі дипльоматичні звязки зі Союзом Радянських Республик. Причиною того розриву саме й є теперішні відносини в Китаю. По нинішний день становище там не змінилося. Переговори міждержавної делєгації з китайським урядом не довели до ніяких позитивних наслідків. Китайська добровольча армія далі веде активну боротьбу з чужоземними десантами, що боронять европейських дільниць по великих китайських промислових осередках. По відомостям европейської та американської преси большевики далі піддержують морально і матеріяльно цілий той збройний рух, хоч большевицька офіціяльна преса заперечує ці відомости та твердить, що в руховi СРСР ніякої участи не приймає та його не піддержує. Натомісць ставиться ця преса дуже прихильно до того руху та зве його стихійною реакцією китайського народу на чужоземний визиск і насильство.

Англія не могла, видно, стерпіти далі пануючих там відносин і стоїть перед фактом зірвання зносин зі СРСР, отже находиться у стадії безкровної покищо війни. Найбільше по Англії заінтересована китайськими відносинами Японія виступає дуже активно та енергійно на китайському терені, але все вістря тих виступів звертає проти китайського уряду, а не проти СРСР, мабуть з огляду на недавню з ним угоду. Злучені Держави північної Америки стоять на становищі компромісового полагодження конфлікту з китайським урядом. Франція обмежується виключно до захисту інтересів своїх підданих. Таким чином одинока Англія поставила справу ребром і поставила за всі останні події в Китаю в стан обвинувачення не китайський уряд, а Радянський Союз. Недвозначно потвердив це відокремлене становище англійського уряду в китайських справах Чемберлен у англійському парляменті, де заявив виразно на інтерпеляцію одного з послів, що в ріжних краях умовини є такі ріжнородні, що кожна держава мусить ділати на власну руку. А далі дослівно сказав: „Британський уряд слідкує з великою увагою за ходом китайських подій і прийме всі потрібні заходи для того, щоби оборонити англійські інтереси“.

По такій заяві зовсім зрозуміле зірвання дипльоматичних зносин. Що на нього давно вже заносилося, проте найкраще знала радянська дипльоматія, яка вже перед кількома місяцями витягнула усі капітали, що були забезпеченням большевицької валюти, з англійських банків та перенесла їх до Берліну, Парижа та Москви. Не можна все ж таки вважати виключно китайські події безпосередньою причиною зриву. До таких причин треба зарахувати ще недавні революційні події на значній території Персії, опанования більшовицькими впливами Афганістану, що передає безпосередньо до Індій все те, що більшовикам потрібно, а далі Геджас, Египет і Арабія.

З таким зірванням дипльоматичних зносин рахувалися більшовики з моментом приходу до влади консерватистів. Те саме передбачували відразу і ці останні. Виходить, що обидві сторони готовилися до того давно та шукали тільки причини. Накінець найшовся цілий ряд причин, а всі вони мають своє джерело в пропагандистичній діяльности комінтерну та в активній її піддержці з боку уряду СРСР.

Які форми цей анґлійсько-більшовицький конфлікт не приняв би, то все одно він буде мати дуже затяжний характер. На далекому сході більшовики мають усі шанси на побіду тому, що по їх стороні стануть маси. Инша річ, чи їм вдасться опанувати при евентуальній війні усі технічні та фінансові труднощі, які для Англії далеко лекші.

У звязку з тими подіями зрозуміле і англійське становище „великодушної повздержливости і обсервації“ справ чисто европейського внутрішнього характеру, яке недавно проголосив у парляменті тойже Чемберлен. Вплинуло воно і на останню відповідь Франції на німецькі пропозиції в справі ґарантій і буде воно мати ще нераз свій великий вплив на незвичайно важкі справи біжучої европейської політики.

Новий воєнний стан між двома великими державами у всякому випадку вже заістнував, не зважаючи на голословні заяви дипльоматів про загальну волю народів і держав до трівкого та довголітнього мира.

В. М.

„Кулацька“ земельна реформа.

Соймова промова посла С. Маківки, виголошена дня 25. червня ц. р. підчас обговорювання закону про земельну реформу, осадництво та парцеляцію.

Висока палато! В усіх державах, де рілля була варстатом праці для 70—90 прц. населення, історія згадує про менші або більші селянські заворушення, які мали на меті розбудову рільного устрою: селянство домагалось знесення більшої власности і наділення землею малорільних та безрільних. Ці заворушення прибирали інколи грізний характер і тільки в наслідок малої свідомости та слабої політичної організації селянства їх душили. Одначе необхідність земельної реформи виступає щораз більше. Без огляду на сильну організацію і на те, що влада в передвоєнній добі була виключно в руках обшарників та капіталістів, хлопські домашні війни приневолювали в ряди-годи шляхту до менших чи більших уступок у ріжних краях. Такими уступками треба вважати частинну та постепенну продажу просторів погано загосподарованих — багатшим господарям через селянські банки та парцеляційні спілки. Така форма продажі вдоволяла обшарника і подекуди багатшого селянина. Селянин, набуваючи пайки на довгореченцевий кредит, зовсім не запримічував, що вартість пайки була часто втроє вищою, а обшарник одержував відразу готівку до кишені. Ця парцеляція, безумовно

лагодила положення і стримувала революційні настрої

селянства. На поміч суспільній боротьбі обшарництва з селянством ішла рука в руку державна влада. У монархістичних та назадницьких державах не було життя для тих політичних партій, на яких прапорі було гасло: „за землю та волю“ — а це чимало впливало на зупинення розвитку та політичної зрілости, і тим самим: суспільно-клясової свідомости серед широких народніх мас. У таких обставинах фільварки спаслись у передвоєнній добі. Головно не змінився цей стан посідання на просторах нині прилучених до Польщі і лише світова війна приспішила темп боротьби за клясові здобутки працюючих верств, а селянство у формі стихійного відруху рішуче почало домагатись для себе варстату праці — себто землі, шляхом поділу фільварків між селян. Одначе на цьому шляху селянство надибує силу перепон та розчарувань. З усіх реформ, накинених невідхильно життям, земельна реформа стояла на третім пляні і тому-то всі новітні рільничі держави починали перебудову суспільного життя від земельної реформи. У ріжних державах перевели цю реформу инакше, а спосіб її переведення та користи, які мали з неї селяне, залежали від політичної сили селянства у данім краю.

На Великій Україні і Росії, у перші дні революції,

узброєне селянство само вирішило

земельне питання, поділивши між собою землі обшарників. Ніякі атаки з боку обшарницько-капіталістичних недобитків не були в силі вирвати йому цю землю. В инших державах, як на Угорщині, Чехословаччині, Югославії та Румунії, земельну реформу перевели не стільки в інтересах селянства, як здебільша в користь обшарників; обшарник поволі вимінював свої фільварки за добру ціну, на готівку. Ще гірша доля зустріла земельну реформу на українській та білоруській території, втіленій до річипосполитої польської. На Волині, Поліссю та Білоруси революційні здобутки селянства пропали немилосерно з менту приєднання цих земель до Польщі. Революційний поділ фільварочної землі селянами признали каригідним „захватом“, „большевизмом“. А на землях етнічно польських неусвідомлений суспільно польський селянин дав себе взяти, так сказати, на

реформову базіяниму,

що тягнеться вже кілька років, дарма, що необхідність переведення земельної реформи на цих землях є аж надто очевидна і що її можна відчути скрізь. Густе населення і дрібні пайки сельських приділів з одного боку та скупчених більших просторів у руках дідичів з другого спричинили величезний земельний голод, а слабо розвинений промисл не давав змоги спролєтаризованому селянству відійти до міст; а це спричинило дейку конкуренцію між земельними робітниками, з чого користали тільки обшарники, бо платили нужденний гріш за важку працю. Крім цього число безробітних, поминаючи закордонну еміграцію (200—300 тис.) що року зростає. Недостача заробітку не дає змоги вижити зі земельних господарств, веде за собою нужду і не диво, що 50 прц. населення веде життя жебраків, 40 проц. находить лише проживок, а 10 проц. живе в роскошах. Все те приневолює селян у Польщі, без огляду на слабу політичну підготовку, з невеличкою клясовою світомістю, без організації та з малою солідарністю домагатись землі, щоби поправити своє животіння, а власники величезних просторів землі та ліса стараються не чуть цих домагань.

Головно в Польщі становище обшарників ускладнилось тому, що підчас веденої нею війни обіцювали жовнірам землю. Самостійна Польща зродилась, але обшарники не додержали повної обіцянки. Їм жаль розстатись з фільварками і забути про відвічні привілеї та збитки. Клясовий егоїзм та інтереси панів перемогли. Та щоби вдержати свій стан посідання, польські обшарники

мусіли кинути недоїдки

польському селянству і зробили це чужим коштом. Появився закон про осадництво з р. 1920., який відвічну землю українського народу віддав польським жовнірам та селянам, елементові напливному на нашій землі. (Продовження буде).

Red. czas. „Dilo“ we Lwowie. Pr. 495/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo“ Nr. 145 (10.451) z dnia 3. lipca 1925. w artykułach następujących: 1) „Perehowory i zahowory“ w ustępach między słowami: a) Polśkoj i reakcijeju... a: I ce je najważnijsze, b) z nacijonalnymy menszynamy... a: Z dnem 30 czerwnia 1925. 2) „Jawna cenzura na łysty“ w ustępie między słowami: I ne ostannij... a: ne siid by zawiera znamiona zbrodni z § 65 a) ustawy karnej uznał dokonanie w dniu 2. lipca 1925 roku konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą [illegible] stępstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 i zarządzenie za przekroczenie [illegible] do 400 zł. p. Lwów dnia 3. lipca 1925 r. [illegible]

Листи з Варшави.

(Від власного кореспондента).

До польсько-жидівської угоди.

Варшава 4. VII. 1925.

„Полєк мойсеєвого визнання". Коли я у перший раз, ще на Великій Україні, почув цей вираз, він уявлявся мені дикою нісенітницею; але мене запевняли, що Жиди в Польщі це щирі польські патріоти. Деякі варшавські біженці-Жиди підчас війни наочно переконали мене, що дійсно істнують Поляки мойсеєвого визнання, істнують Жиди друзі польського народу.

Пройшло кілька років, і я сам опинився в Варшаві. Я сподівався побачити тут коли не братню чулість, то в кождому разі добру згоду між громадянами ріжних релігійних визнань. Але я побачив щось цілком инше. По щирости скажу, що нігде — ні на Україні, ні навіть у Москалів я не стрічав такої, висловлюючись мягко, неприхильности до Жидів, як тут.

Треба правду сказати, що Поляки в своїх побутових міжнаціональних відносинах виявляють більше стриманости, більше, я сказав би, зовнішної культурности за Москалів. Жидівські погроми — це сутокацапське явище — захопило було після появлення на Україні большевиків і деякі елементи нашого народу, особливо поміж недисциплінованими повстансько-військовими частинами; але то були факти спорадичні, і центр їх ваги мав своє джерело не в національнім моменті. З Жидами наш народ може жити цілком мирно, але з комуністами примиритися він просто не в стані.

Зовсім инша ситуація спостерігається в Польщі. Тут до погромів не доходить, Поляки Жидів не щадять, але ота, мовляв, „неприхильність" зосереджується якраз у національному моменті і зміцнюється економічним суперництвом. Московський прес душив, нівелював і примиряв між собою ріжнородні національні елементи. Зник він, і антагонізми розгорнулись та загострились в незвичайною швидкістю. Тепер навіть у самому серці Польщі я щось не вустрічаю „Поляків мойсеєвого визнання" і щирих патріотів: за те буквально що дня й на кожному кроці спостерігаю, як польська людність ставиться до жидівської — і то від гори до низу, від пана до хлопа, від радикального інтелігента до шовініста крамаря. Жидівська людність відповідає в анальогічний спосіб і такимиж самими почуттями.

Це підсумок 6—7 років...

Недавно якийсь російський лікар після довгих і численних спроб встановив, що національність людей можна майже безпомилково визначити в лябораторії через хемічний аналіз крови. Оскільки це дійсно так, то й національний антагонізм теж у значній мірі мусить залежати від причин біольоґічних. Політичне мистецтво прагне скореґувати це явище шляхом суспільних засобів, шляхом пресії та угод.

Не берусь заглядати в майбутнє та пророкувати, але для мене і без хемічного аналізу ясно, що є народи суто-демократичні та суто-толерантні і є народи з якраз протилежними прикметами. Велику помилку роблять ті, хто з цим не рахується й захоплюється оманою зовнішнього успіху...

Кілька місяців тому на цих сторінках д. Пінхос Красний дуже слушно вказував, що міліонам Жидів доведеться віки жити на українській території та серед українського народу і що вони мусілиб не забувати про це ні на один мент. Сучасне готує ґрунт для майбутнього. Я не буду зясовувати, який ґрунт по той бік Збруча готують на майбутнє ті Жиди, що виступають там під червоним прапором комунізму. Я хотів би лише зупинити увагу Жидів по цей бік Збруча на те, який вони утворюють ґрунт для відносин до них українського народа.

Веселих думок їхня робота в нас не викликає.

Senex.

По широкому світі.

В Японії появились ознаки нового землетрусу. Подробиць покищо нема: два міста знищені.

Німеччина має прохолоти в своїх симпатіях до СРСР, в наслідок смертного засуду трьох німецьких студентів у Москві.

У Болгарії підготовляється криза кабінету: військових членів теперішнього кабінету мають заступити політики поміркованого напрямку.

Зединені Держави мають намір усіма компромісовими способами полагодити конфлікт з Китаєм.

Німецький уряд звернувся зі запитом до голяндського, чи цей згодиться дати гостину у своїм краю делєґатам міжнародньої конференції, що радитимуть над ґарантійним пактом, коли вступні переговори скінчаться успішно.

Повінь і мовчанка.

Саме в той час, коли вся красна преса перервала свої комунікати про шкоди та нещасливі випадки спричинені зливами, доходять до нас голоси: чому не подаємо більше звісток про повінь? Перша та головна причина в тім, що їх не маємо. На перше явище катастрофи ми відгукнулись покликом, щоби громадянство у добре зрозумілім власнім інтересі присилало якнайбільше матеріялу до „Комітету Допомоги Голодному Селу"; „Сільський Господар" повторив зі свого боку такий зазив.

Нема сумніву, що люде приголомшені нещастям не думають про те, щоби взяти до рук перо та повідомити про нього, хоча би двома реченнями, часопис. Це явище проявляється у нас хронічно з некрольоґами близьких людей, про яких рідня починає писати посмертну згадку довго по похороні. Не диво, що з принагідних інформацій зовсім випадкових людей, які приїзжають до Львова, а часто оглядали повінь тільки з вікон вагону, або щонайбільше у своїм селі, важко скласти якусь реальну картину фактичного стану. Коли ще зважити неточність цих інформацій, вроджений нам хист і „розмальовування" подій і нехтування дійсних траґедій — ясно, що важко з них реєструвати факти. А проте тільки точні факти та цифри можуть стати підставою відповідної оцінки і загального лиха накоєного повінню і дійсних втрат поодиноких громадян.

Важко найти кращу нагоду, як підчас повіні, щоби сказати, що люде мовчать, немов би води в рот набрали.

Відгуки польсько-жидівської угоди.

Комунікат Тіснійшого Народнього Комітету.

Дня 4. липня ц. р. відбулося засідання Тіснійшого Народнього Комітету, присвячене обговоренню польсько-жидівської угоди. Після основної дискусії ухвалено отсі резолюцію:

I. ТНК. стверджує, що ратифікована Сіоністичною Екзекутивою угода жидівської парляментарної репрезентації з теперішним польським урядом, якої змістом є зобовязання стояти постійно на сторожі незмінности границь і обороні велико-державних інтересів Польщі в заміну за обіцянку уряду виконувати супроти Жидів постанови конституції та уступок головним чином матеріяльного характеру, являється з боку згаданих жидівських відповідальних чинників остаточним переходом у табор

II. Супроти цього ТНК. уважає, що згадані жидівські відповідальні чинники пірвали останні звязки, які лучили їх досі з українським народом

тому закликає всі верстви західно-української суспільности витягнути відповідні консеквенції на всіх ділянках життя, а в першу чергу до тим інтензивнійшого проводження економічної самоорганізації.

За Тіснійший Народній Комітет
Д-р Із. Голубович, голова. *М. Струтинський*, за секретаря.

У. С. Р. Р.

Жиди проти українізації.

С. Драгоманів, обговорюючи в „Більшовику" справу відношення жидівства до українізації, між иншим пише: „Зукрофіковане жидівське міщанство, що користувалося обідками великодержавної (російської) справи, і тепер намагається втягти жидівські трудящі маси до пасивного, а по части й активного опору проти українізаційної політики комуністичної партії та радянської влади, представляючи українізацію, як „загрозу жидівському народові", рівняючи українізацію з русифікацією й навязуючи жидівським трудовим масам цю думку.

Драгоманів чомусь обмежується тільки жидівським міщанством, хоч противників українізації Жидів повно в рядах самої комуністичної партії і радянської влади.

Ювилей „Радянського Села".

Найбільш поширена на Україні українська селянська ґазета „Радянське Село", що виходить у Київі, справляла недавно свій річний ювилей. В перший же місяць свого істнування „Радянське Село" розходилось в кількости 28.000 прим. Протягом року тіраж ґазети досить вагався, осягнувши в лютім ц. р. найвисшого числа прим. — 67.000. В день ювилею тіраж ґазети рівнався 48.000 прим. Ґазета є великим організаційним і культурним осередком для українського селянства. Про тісний звязок ґазети з читачами свідчить обставина, що редакція ґазети дістала від своїх читачів протягом року 63.250 листів і зорганізувала коло себе 900 сільських кореспондентів.

РОМАН КУПЧИНСЬКИЙ.

На свіжий воздух.

Виїзд з міста причиною радости. — Трамвай мені не везе. — Щасливі, нещасливі і соромні назви. — Товариші подорожі ч. 1 і ч. 2. — Припис на розумного чоловіка. — Гори. — Два вороги в Синевідськім. — Котрий страшнійший?

Яка це симпатична річ вирватися час-від-часу з гамірливого міста на тихі води, на ясні зорі, той тільки знає, хто засуджений на досмертну неволю в ньому.

Але місто містові нерівне. Не в кожного хочеться так утікати і не кожне дається однаково в знаки. В тім випадку „semper fidelis" город князя Льва держить пальму першенства в цілому світі. Чоловік мало зі скіри не вискакує, коли може на часок покинути оцю здеґрадовану столицю, з її порохами, безрадними радними, ненайманим Найманом і Полтвою. А коли за містом наткнешся на правдиву сільську шопу, бачиш, на скільки вона красша від тих щоденних патріотичних шоп, які місто уряджує на свою славу і на твій рахунок. Тому я невимовно радію, коли можу вирватись із рідного города, хоч би це мало статися навіть о шестій годині рано, як ось останнього разу, коли їхав до Зелемянки.

В дорогу зібрався я досить пізно, але довіряючи запевненням досвідних людей, що трамваї курсують вже від пів до шестої, не боявся спізнення на поїзд.

Досвідні люде не помилялись, трамваї курсували як фалшиві долари, але... всі від двірця. Це здається не одинокий і не мій виключно випадок. Маю враження, що кождому, хто спішить на поїзд, перейде попід ніс пятьдесять возів, усі в противну сторону. Така вже щербата людська доля. Може вона по инших містах і иншим націям більше ласкава, але Українці у Львові не мають чого від неї надіятись.

Згадавши оттак 1918 рік, рушив я пішки до двірця і застав ще стрийський поїзд на місці.

Слово „Зелемянка" перейшло з Галичини до Малопольщі незміненим і купити білет до Зелемянки зовсім легко. Не так як до Перемишля, Бережан чи Підгаєць!... Останну назву деякі встидаються навіть вимовляти в її урядовім перекладі і купівля білету може через те протягнутися аж до відходу поїзду.

З білетом в руці лечу на гору, згризений хіба тим, що прийдеться мені довгу подорож відбути самому без товариства, а навіть без книжки. Та якаж була в мене радість, коли побачив біля поїзду інж. Ш., що не зважаючи на ріжницю наших, платень приязно махав до мене рукою. Він теж зірвався так рано і їхав стрийським поїздом. Правда, він пересідав у Стрию на инший, але як то кажуть: „Добро Грабському й жидівські голоси". Всеж таки бодай до Стрия буде з ким побалакати.

Була ще одна перешкода, але її далося легко усунути. Інж. Ш. їхав на кошт своєї фірми, а я тільки третьою клясою. Але ми скоро погодилися: Інж. Ш. переходив до третьої кляси, а я зобовязувався весь час стояти з ним на коридорі.

Справа полагоджена — поїзд рушив...

„Покину я той шум столиці"... прийшла мені на гадку арія з „Запорожця". Я став легонько підспівувати, піддержуваний прекрасними фалшами товариша подорожі.

А поїзд нісся шаленим темпом, як перегоновий кінь, коли виломить ногу на барієрі.

На лету перебігають черепахою перед очима села, місточка, зруби і мазурські кольонії. Тільки Розвадів, Надітичі, Пісочна зникають за швидко поза лісами, мов не бажають викликувати в мені недозволених споминів, пригадок і надій. Цеж колишні станиці УСС!..

За час дороги до Стрия ми з інжінером то співали, то балакали про мистецтво, головно про музику. Я радий був, що можу дещо цікавого розказати своєму сопутникові. Від музики стояв він досить далеко і тому напевно зробив я на нього враження непересічного знавця цеї науки.

В Стрию прийшлось нам розставатись. Ми попрощалися щиро і сердечно, тим більше, що по дорозі ні разу не сварились, ні не заложили нової партії, як злося чистокровним Українцям.

Від Стрия рішився я вже їхати одинцем і нудитися. Але доля видно завзялася мені догоджувати і до мойого переділу всів директор Б. Він їхав аж до Зелемянки і був теж помітно врадуваний, що стрінув знайомого „на чужині".

Ми розбалакались. З огляду на те, що дир. Б. з фаху музик, і звернув розмову на політику, якою він спеціяльно не займається. І тут, як і в першому випадку, зробив я корисне враження знанням р… орентацією. Зрештою в обидвох випадках держався я випробуваного способу деяких, т. зв. розумних людей. Вони швидко розпізнають, що ви найменше знаєте, і про те тільки будуть вам торочити. Ви неволі мусите тоді признати, що даний зразок всесторонно образований і інтеліґентний

З нових подій та ідей.

Амундсен і північний бігун.

Видається майже неймовірним, що в добі, коли людська цікавість щораз сильніше продирається за завісу туземного життя, істнує на землі таке всім відоме, а проте недосліджене місце, як північний бігун, який треба вічно відкривати. Та може ще більше треба дивуватись, що вічно находяться люде, які жертвують кільканайцять літ праці та рискують своє життя на перевірку кількох фактів, для загалу людства майже байдужих та нецікавих?

Кожний з нас вичитав в радиголи в часописах щось про виправу Амундсена: його приготовання, лет і здогади щодо успіху цієї сміливої подорожі. Увага всіх мабуть найбільше зосередилась на моменті, коли він щез серед ледяних піль. Живе, чи вмер? — на цьому і кінчилось питання про північний бігун. 29 днів буденної людської цікавости, що кінчається повною байдужністю на звістку, що мандрівник вернувся щасливо назад. І щойно коли знову туди поїде, неодин пригадає собі спитати: а що-ж він зробив там раніше?

Пригадаймо спершу, що Амундсен не звичайний мандрівник, а вже славний дослідник. Від 1903 до 1906, обїзджає він на своїм малім вітрильнику північно-західну частину північної Америки, де згинуло стільки його попередників. Звідти привозить географічну карту переїханого простору і точні поміри. Кілька літ пізнійше їде на південний бігун, який відкриває 14. грудня 1911 р., перемагаючи свого суперника Скота, Англійця. Овочі цієї подорожі знову: важні обсервації над ледівцями, цінні метереольогічні та магнетичні досліди. У 1920 р. їде своїм бігуновим кораблем на північний бігун. Його корабель замерзає на північ від пролаву Беринга, між ледівцями, а він сподіється, що морські течії занесуть його так само як колись Нансенівський корабель „Фрам“, разом з кригами, на північний Захід, через бігун до Гренляндії. Та коли це не вдається, він вертається до Европи з наміром виправитись на півн. бігун літаком.

Спершу вихідним місцем має бути т. зв. пункт Баррова, на Алясці, приблизно від 71 степ. півн. ширини. Але тоді треба би перелетіти простір між Аляскою і півн. бігуном — зовсім невідомий і дуже далекий. Не відомо, чи там скрізь море; чи є які клаптики суходолу; віддаль до бігуна 2000 км., а звідтіля до Шпіцбергу ще нових 1110 км. Помічна експедиція з літаком уже чекає на Шпіцбергу, але з фінансових причин Амундсен мусить відмовитись від лету. Тоді рішає виїхати сам просто із Шпіцбергу. Звідти до бігуна лише 1100 км. і стільки-ж назад. Одначе лет відбуватиметься через простори, які менш-більше відомі, відомі настільки, що не можна сподіятись сенсаційних відкрить при перелеті. І так 21. травня виїхав Амундсен зі Шпіцбергу на північ. Усіх мусів вразити факт, що припас бензини на цю подорож вистачає лише на 2300 км., себто на 300 км. більше як увесь шлях до бігуна і назад, на Шпіцберг. Одначе літаки не могли видержати більшого вантажу.

Два літаки, кожний з 4 людьми, виїхали тим самим шляхом. Задній перевірював шлях переднього. Точно обмежена скількість бензини могла легко стати причиною загибелі людей. Густа мряка завела їх занадто на захід, половина бензини зужилась і вони мусіли висідати на леді, де попало. Боротьба Амундсена та товаришів з вічно новими напираючими стінами ледівців, що ось-ось розторощуть літаки, ці три тижні змагань зі смертю описані Амундсеном майже стилем лікарського справоздання, можуть стати зразком геройської скромности та рівноваги безпретенсіонально сміливих людей. Зіпсується літак, вичерпаються харчі — ось дві думки, які кружляють довкола перспективи смерти одночасно від голоду та холоду. Невпинне перебування замерзаючих ледівців, що налягають на крила літака; зусилля, щоби добути його на площину, звідкіля міг би знятись уверх і хвильовання, чи це вдасться у точно означений мент, заки останні сухарики не віджені — хто з нас не читав про це у фантастичних повістях?

І видається, що до цих надлюдських зусиль дивно непропорціональними є їх результати. Ствердити, що на трапезі між 88 степ. півн. ширини і Шпіцбергом не видко було ніякого суходолу? Перевірити глибину 3750 метрів на місці висадки і менш-більше відомий факт, що 100.000 довколичних квадр. кільом. не мають ніякої землі? Вдоволитись менш-більше певною гіпотезою, що і бігун є покритий ледяним морем? Амундсенові було ніяково по повороті, що загал публики витає його як відкривника бігуна. Він був віддалений від нього на 250 кільом.; отже посунувся всього на один степень далі в цьому напрямку як Італієць Кані в 1900 р. Американець Пері в 1909 р. наблизився безумовно ближче до бігуна як Амундсен, дарма, що його астрономічні поміри піддають у сумнів. Його вело себелюбне почування, щоби бути першим єдиним Европейцем, який дійшов туди і тому він розстався перед смертельною виправою до цього пункту зі своїми товаришами.

Амундсен є скромнійшим. За те його літак дав йому змогу охопити простори, яких не бачили його попередники. Крім магнетичних та метереольогічних дослідів, ще більшим його здобутком є досліди, зроблені на літаку як відкривній машині. А тепер прийде черга на Цепелін як на ще кращу машину до виправи в країну вічного леду. Амундсен вибирається туди ще раз при співучасти Німця д-ра Екснера, який проектував спершу таку виправу самостійно і при фінансовій допомозі „Міжнародного товариства для досліду підбігунових країн літаками“, до якої мають причинитись поодинокі держави.

О. О.

Заплутавшись у міжпартійні нетрі, ми й не счулися, як уїхали в гори.

„За горами гори хмарами повиті
Засіяні горем, кровію политі...
Споконвіку Прометея
Там орел карає...“

Але годі! Ще п. прокуратор подумає, що я це до Українців пію і черкне слова Шевченка!

Отже: Ніяких хмар, ні горя, ні крови, ні Прометея. Не знаю, чи й орел є!... Стоять собі звичайні бойківські гори, покриті зрубанними ялицями на відбудову... Франції. А зараз на краю гір стація і село Синевідсько нижне (урядово: Синевудско ніжне).

В тім Синевідську я в 1914 р. стрінув ворогів, що перлись тоді в Карпати. Стрінув і крім страху не мав жадної рани... Чиж сподівався я, що тепер знов стріну тут ворога, який навпаки: не нажене страху, але завдасть смертельну рану!?...

Ми з дир. Б. були саме коло польсько-жидівської згоди, як отворилися двері до нашого переділу і в дверах станула — пані Зоня.

Ми з пані Зонею не були в найкращій комітиві у Львові, просто, можу сказати в найгіршій. Але тут пані Зоня а за нею й котлина змінилися зовсім.

В дверях передї мною стояла не та бліла, сквашена львовянка, але опалена сонцем і вітром розсміяна як погідне небо гірська красуня. А око!?... Триста око і то „каро“!

Я спершу змнявся, бо кожний признає, що ситуація не дуже то завидна, але швидко побачив, що Львів тут не рахується.

— Пане Ромку, ви до нас?! кликнула радісно мовби ніколи нічого.

— Так, до Зелемянки! Зворушено відповів я.

Ми щиро привитались і стали розпитувати та відповідати.

Маю враження, що селянин, якому Жид злицитував хату, коли стріне його в Ню Иорку — втішиться также щиро і сердечно. Сказано: краяни!...

Які йшли стації після Синевідська — не знаю, бо я весь потонув у розмові, чи як то поети кажуть: „У карих оченятах“.

— Підете з нами на прогульку? питала пані Зоня.

— Прошу дуже!

— Знаменито! — А будете палити огонь?

— Який тільки вдасться!

— Прекрасно! — і сипала перлами по сріблі.

А я думав, що ворог з 1914 р. був страшнійший...

— Зелемянка!! кликнув кондуктор і ми висіли.

(Докінчення буде).

Лист з Праги.

Зі студентського життя.

Дня 19. червня ц. р. святкувала українська студентська громада в Празі великий день. Один з її гуртка, студент-емігрант Евген Дурдело дістав позволення від сенату Карлового Університету відбути святочну промоцію на доктора медицини (те саме, що давна промоція sub auspiciis). Вже сам факт, що це є перший випадок не лише серед української еміграції, але серед студентської еміграції взагалі, каже сам за себе; одначе він набирає ще більшого значіння, коли взяти під увагу ті обставини, серед яких приходиться нашим студентам кінчити свої студії на чужині. Полишім зовсім на боці формальні умови, а саме, що кандидат у цім випадку мусів всіх 18 предметів, які творять матеріял медичних ригорозів, зложити з відзначенням, що мусів предложити окрему докторську дисертацію, яка повинна була знайти признання вибраної ad hoc комісії, вкінці те, що потрібно на це одноголосної згоди всіх членів факультету і Сенату. Звернім тільки увагу на психічні моменти, на ту духову атмосферу, в якій приходиться жити українському студентові на чужині під теперішний час.

Український студент, без огляду на те, чи живе він з допомоги чесько-українського комітету, чи власним коштом, ніколи не може мати того безжурного, спокійного життя, яке позволило би йому всі сили зібрати для одної цілі: наукової праці. Але це ще не найважнійша причина щих настроїв, що в останніх роках обходили наше студентство. Тут треба шукати ще инших мотивів.

В перших роках, коли тільки розпочалася допомогова акція в Празі, результати наукової праці наших студентів (на скільки це виступає назовні у скількости зложених іспитів) були такі визначні, що Українці займали перше місце серед славянського студентства зосередженого в Празі. На цім становищі стараються вони вдержати себе дальше, дарма, що ситуація змінилася ґрунтовно. Коли в початках кожний студент окрім чисто теоретичних інтересів, мав на меті забезпечення своєї майбутньої долі через покінчення студій то нині представляється справа в дещо відмінному світлі. Наукові ступні та дипльоми здобуті в Празі стратили наслідком політичної ситуації свою практичну вартість і тим самим не оправдують надій, у них покладених. Переїзд на Радянську Україну для переважаючої більшости неможливий, для невеличкої решти дуже утруднений; у Польщі потрібна нострифікація, яка рівняється новим іспитам від початку до кінця, в останніх часах не приймають навіть нострифікаційних прохань. Через це кождий студент-Українець прийшов до переконання, що наукова праця на чужині має для нього виключно теоретичний інтерес, безпосередньої користи вона тепер не в силі йому дати. З цього можна би зробити висновок, що така безвиглядність що до матеріяльного забезпечення в майбутньому причиниться у великій мірі до припинення того розмаху, який виявила наша молодь в перших роках свого побуту в Празі на полі наукової праці.

Одначе в дійсности цей висновок зовсім не оправдується. Навпаки, не зважаючи на несприятливу атмосферу, дарма, що зі всіх боків перепони стають з кожним днем чим раз більші, наша молодь працює дальше зі завзяттям та успіхом, а найкращим доказом цієї праці являється сама торжественна промоція тов. Дурдела.

Саме свято мало незвичайно урочистий характер. Промований був лише сам кандидат у присутности цілого університетського сенату. По полагодженню всіх формальностей, звязаних з цим фактом, відчитав щойно промований доктор свою дісертацію „Про ксантоми“, яка буде поміщена в найблизшому часі чеського лікарського Вістника. Підчас цілого свята співав Український академічний хор під керуванням абсольвента празької консерваторії тов. Рощахівського; треба признати, що члени хору дуже радо посвятили з цею прислугою свому товаришеві, а гарним відспіванням державних гимнів та українських пісень причинилися у великій мірі не лише до звеличання цього моменту, але також до підкреслення його своєрідного характеру.

На закінчення дякував тов. Дурдело всім тим, що посередно, чи безпосередно, помогли йому в осягненню цеї високої гідности — отже чеському Народові, його президентові та урядові, представникам Карлового Університету, своїм товаришам — а дальше всім присутнім. Одних тільки не має тут, кінчив кандидат свою промову, а саме тих, яким в першу чергу належиться тут почесне місце, батьків. Бо незавидна доля не позволила їм явитися на цім святі, яке для них було би безперечно найбільшою радістю та найбільшою гордістю. Тому, щоби дати зовнішний вираз своїм почуванням глибокої вдячности супроти батьків, мусів тов. Дурдело тільки в дусі склонити перед неприсутніми голову та цілувати ті руки що у тяжкій праці дали йому змогу покінчити студії, як слід.

На кінець коротка увага. Ми Українці в таких випадках не звертаємо ніякої уваги на рекляму, яка в теперішнім суспільнім життю грає дуже велику ролю. Як би такий випадок трапився серед иншої нації, то її представники зуміли би наробити з неї причини шуму на цілу Прагу. А у нас це пройшло майже непомітно і то не лише для чужих, але також й для нас самих. Бо на цім святі чимало не було таких, що безумовно повинні були показати більше зацікавлення для справи. Напр. з Українського Університету був заступлений тільки фільософічний факультет деканом та продеканом й деякими професорами, — за те з правничого факультету не було нікого. Знаю тільки про одного професора, що мав щирий намір прийти, але залишаючися вірним своїм принціпам обовязково спізнився. А це ж прецінь в нашім університетськім життю важна подія, яка на еміграції невідомо чи повториться ще раз.

М.

Біржа.

Львів, 7. липня 1925.

Гроші.

Амер. дол. 5·19 — 5·19½, канад. дол. 5·09 — 5·09½, чеські кор. 0·15½ — 0·15⅝, лei 0·02½ — 0·02⅝, франц. франк 0·26 — 0·26½, швайц. фр. 1·01—1·02, англ. фунт. 25—25·10.

Золото. 20 кор. 21.80—21·90, 20 франк. 19·80—19·90; 20 марк. 24·83—25·00; 10 руб. 26·55—26·95.

Срібло. Австр. кор. 0·43⅛—0·43½, 5 кор. 2·27—2·28, фльорени 1·17—1·19, рубл. 1·63—1·65, рублів дрібним сріблом 0·80—0·85.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Критичне положення франц. війська в Марокку.

Около місцевости Брамос Кабіли прорвали франц. лінію і тим загрозили Фецу. На східнім відтинку франц. фронту Рифи посунулись наперед. Звідси виникла загроза Тазі, яка є важним залізничим вузлом. Положення утворилось дуже поважне. Видано наказ про евакуацію женщин і дітей з Тази.

Таємничі наради в Москві.

В Москві відбулися важні наради, предметом яких були справи міжнародної політики, польсько-совітської і нім.-польської границь. Постанови наради тримаються в великій таємниці.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Останнє число „Ціпа" конфісковане за кілька уступів зі статті п. з. „Нова Українка в новій хаті".

— **Розправа проти Корнгабера і тов.** Сіоністична „Хвіля" доносить, що розправа проти Корнгабера і товаришів таки відбудеться 8. липня н. р. у львівському окружному карному суді. Не зважаючи на зголошений Корнгабером і тов. внесок до Найвищого Суду в Варшаві в справі виключення львівського апеляційного суду разом із усіми окружними судами, входячими в його склад, від перепровадження їхньої розправи, палата радних рішила все одно перевести розправу в означеному речинці.

— **Закінчення сензаційної розправи.** В суботу закінчилася сензаційна розправа проти вшехпольського промисловця, потентата Александра Левицького, власника Пашкова, якого прокуратура обвинувачувала за кривоприсягу. Ця розправа відбувалась вже два рази. Перший раз Левицького засуджено. Тепер його звільнено. В мотивах присуду піднесено, що вислід розправи не потвердив провини обжалуваного. Львівський Гіпотечний Банк мав виплатити Левицькому двісті золотих дукатів ще перед війною. Банк став на становищі, що дукати Левицькому виплатив, на що предложив оригінальне потвердження відбору, писане рукою Левицького. Левицький до потвердження признався, але присягнув, що дукатів не одержав. За це його саме і судили два рази і за другим разом оправдали.

— **Ліквідація банди славного Мухи.** У переворському та ярославському повітах не запереставала на протязі двох літ своєї розбишацької та грабіжницької діяльности банда Мітковського, Мухи і Мачуги. На днях вдалося окружити цю банду в хатині селянина Нове Село біля Дукелі. Бандити боролися і відстрілювалися, наслідком чого ранено одного поліційного агента і одного поліцая. Поліція в числі 30-ти поліцаїв під проводом комісара віддала до бандитів 500 стрілів. Від поліційних стрілів впали трупами Мітковський і Муха. Третього ватажка Мачугу поліція зловила живим враз з двома його товаришами. В часі переслухання Мачуга зізнав про усі свої бандитські подвиги та видав своїх товаришів Валентого Грохоцького з Розбожа, Станислава Стемпака з Маньківки і Андрія Пеньонжка з Ярослава. Усіх бандитів посаджено до перемиських арештів. Крім цього арештовано ще 12 осіб з Розбожа, Німчини і Маньківки всіх за те, що переховували в себе членів тої банди. Слідство дало змогу повідкривати багато цінних річей, зрабованих бандитами, які будуть повернені пошкодованим.

— **Заприсяжені бухгальтері.** Польська центральна влада задумує приступити до вироблення проєкту закону про заприсяжених бухгальтерів у державних скарбових установах. Заприсяжені бухгальтери були би незалежні від вищих органів скарбової влади. Заприсяження мало би бути запорукою справедливого переміновання вимірів податку.

— **Сензаційна крадіж.** У соборі св. Петра в Римі вкрали золоту чашу, золотий хрест, дуже цінний ковчег і історичний перстень св. апостола Петра. Ватиканська влада звернулась негайно до поліції, яка є тої гадки, що злодіїв треба шукати між 30 робітниками, які працювали по сусідству. Чимало з них уже арештовано. Злодії мали між собою специялістів, бо користувались електричною лямпою найновішої конструкції та рукавичками, щоби не можна розпізнати їх пальців. Вартість украдених предметів оцінюють на багато мільйонів лірів. Ця крадіж є рівнокою болюча з огляду на „святий рік" римського престола.

— **Шануйте суботу всі,** коли хочете бути остриженими або оголеними на невідомо. До комісаріяту IV-ої дільниці у Львові зголосився фризієр з вул. Біжничої (мешкає на на такій побожній улиці і не шанує суботи!) з жалем, що на його заклад напало трьох молодих невідомих людей, які домагались припинення праці і розігнали папів оголених та острижених гостей, повибивавши шиби та обстанову. Мали це зробити делегати якоїсь організації жидівських релігійних фанатиків. Видко, що небезпечно відмолоджувати себе в суботу у жидівських фризієрів, а у Львові, на жаль, не маємо ні в суботу, ні в инші дні, ні одного українського стрижія!

— **З Львівського Театру.** Український Львівський Театр И. Стадника переїзджає дня 10. VII. с. р. з Отинії на довший побут до Косова і Кутів.

— **Податки.** Оціночні комісії для справ промислового податку остануть надалі в тому самому складі аж до 31. грудня 1925 р. — Дня 1. серпня минає речинець до предкладання зізнань про промислові податки за першу половину 1925 р.

— **До Українського Хору Д. Котка** потрібні жіночі голоси а л ь т и. Зголошення надсилати негайно на адресу: Стрий, poste restante, Український Хор Д. Котка для М. Прозоровського. Речинець зголошень до 11-го н. м. 2150 a) 1-3

Зі спорту.

„Довбуш" — „Україна І".

З невдалих ізза непогоди VI. Запоріжських ігрищ відбулося вповні лише точка футбалевих змагань між чернівецьким „Довбушем"*) та львівською „Україною".

Перший раз, відколи істнує український спорт, удалося У. Сп. Союзові спровадити на змагання „заграничну" дружину. Цей факт хоч трохи винагороджує фіяско ігрищ, перенесених на осінь. Громадянство байдужно поставилося до ідеї єднання частин великого народу й оба дні змагань 28. і 29. червня, площа як звичайно — була порожна. Недобір у касі Союза є нічим супроти немилого враження, яке така абстиненція публики мусіла залишити у симпатичних чернівецьких гостей. „Довбуш" є дружина, що своєю технікою дуже близько підходить до першоклясових дружин, що мала містецтво рум. А кл. і тепер ще займає почесне місце серед инших дружин Румунії.

Склад „Довбуша" був такий: Малик — воротар; Леско Козуб — заложники: Данилевич, Тарко II., Цапа — помічники: Кантимир, Тарко І, Марникевич, Попик, Карпович — напад.

Про склад „України" не пишу, бо випадкової і нефортунної збиранини грачів з ріжних клюбів годі назвати „Україною І А".

Перед змаганнями в неділю обі дружини уставилися посеред грища напроти себе і тоді голова „України" Лісевич Л. повитав гостей та передав їм гарний прапорець. Від імени „Довбуша" відповів д-р Єнджеєвський та реванжувався гарною срібною медалю з написом на синьо-жовтій ленті. „Україна" грала в красках чорно-червоних, „Довбуш" у синьо-жовтих. Судіював п. А. Лукашевич. Вислід першого дня ремісовий 2:2 (2:1) треба приписати не так добрій грі „України", як розмоклому грищу, по якому грачі ходили як бузьки, хляпалися як малі діти і падали, мов інваліди.

Наріжників було 4:2 на користь „Довбуша". Прикре враження робив знаменитий звичайно воротар Барусевич, що розбитий „Поділлям" і невигоєний поводився як справжній неміччик. Немило вражало теж, що заложник „Довбуша" надто часто бив мяча на аут, а Ковашевич два рази вдарив мяч рукою.

Ворота для України стріляв перші Гіба 5'ᵉ, другі Мурський 6'ᵉ, для Довбуша 5'ᵉ і 5'ᵉ. Судця провадив змагання певною рукою, гра була остра (двом грачам роблено штучне віддихання), але всетаки лицарська.

Зате понеділкові змагання стояли всеціло під знаком св. Панталахи. Львівська дружина виступила в можливо найслабшому складі, зі собою зовсім не зіграним, маючи проти себе вітер, час, публику і суддю. Суддя тов. С. С. вийшов на ігрище... невиспаний, не добачував грубших помилок, а придирався до дуже дрібних, раз у раз свистав, переривав гру і псував настрій. При вільних копах звичайно не знати було, хто провинився і куди мають копати мяч. Обі дружини виступили в синьо-білих одягах, що утруднювало орієнтацію. Під кінець match-у, непотрібно продовженого, комбінаж України чисто посипів, від численних гулів. Гра почалася 5'10 і „Довбуш" відразу виявив велику перевагу. Грачі знаменито комбінують, подають собі мяч пільно, швидко стартують і стріляють гарно і як показує вислід 6:1 — щасливо. Воротар п. Н. робив що міг, але без залоги не міг собі сам дати ради. Заложники Львова грали фатально, хотячи мабуть показати, що силуваним і позиченим конем не доробишся. Пан Ковашевич був видимо недиспонований і тричі почастував кулачем — мяча. Наріжників було 5:4 на користь „Довбуша". За дрібниці суддя подиктував аж ток займаки до воріт „Довбуша". З першого Мурський здобув для „України" одинокого почесного гола, при останнім треба було аж перервати гру і міряти віддаль тасьмою. По зміні воріт „Україна" кілька разів пхалася під ворожу брамку, але добра залога „Довбуша" легко ліквідувала небезпеку. Львівська дружина знеохотилася, грала хаотично, а „Довбуш" стріляв одного гола за другим. — Двоє воріт понад 6. суддя чомусь унепажнив.

Треба з признанням піднести дисципліну Довбушівців. На принятті в „Народ. Гостинниці" попивали тільки воду з соком і вчасно пішли спати. У себе дома тренують тричі на тиждень і майже щонеділі мають змагання. Грачі „України" тренують неправильно, ніколи в комплеті на грищі не бувають, перед змаганнями виїзджають (Дахнівський) і длятого такий вислід.

Виділ „України" в порозумінню з провідником футб. секції по кількагодинних нарадах установив склад дружини, але він чомусь був змінений. Незручно підібраний час ігрищ відбився найгірше на „Україні", що потерпіла болючу невдачу не знати за чиї гріхи і провини. Виділ не винен, секція не винна, грачі не винні, суддя не винен — вуйна винна!

Т. Франко.

*) На відзнаках „Добуш".

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

КОНКУРС

Виділ Музичного Тов-а ім. М. Лисенка у Львові розписує отсим на р. шк. 1925/6 конкурс на вакуючі посади учительські, а іменно: а) учителя (-ки) фортепяну для філіяльних шкіл в Стрию і Дрогобичі, б) учителів (-ок) скрипки у Музичних Інститутах у Львові, Перемишлі, Станиславові, Дрогобичі, Стрию (евентуально одного спільного учителя для Дрогобича і Стрия з осідком в Стрию), в) учителів (-льок) сольоспіву в Муз. Інст. у Львові, Дрогобичі, Стрию. — Подання — із відповідними документами і поданням адреси петентів — належить вносити до Виділу Головного Товариства у Львові (Шашкевича 5) найдальше до 1. серпня 1925. р. 16 2—3

ОПОВІСТКИ.

Український хор Д. Котка:
у четвер 9.VII. м. Чесанів. 2150 15-?
у пятницю 10.VII. м. Рава руська.
у суботу 11.VII. м. Немирів.
у неділю 12.VII. м. Немирів.
у вівторок 14.VII. м. Угнів.
у середу 15.VII. м. Угнів.

Дрібні оголошення.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

ПОДЯКА.

Неумолима смерть забрала мені моя дорогу жену, б. п. Франціску. В тяжкім горю, як мої так і Покійної Товариші. Товаришки і Знакомі оказали многі співчуття, за що складаю сердечне спасибіг. Головно висловлюю Всеч. о. деканові Русинові щиру подяку Всч. о. Данилович за відправлення похоронних богослужень, о. Судятицькому і о. Кисілевській за прощальну промову іменем „Жіночого Кружка" в Коломиї Т-ву „Жіночому Кружкові" і всім знайомим за участь в похоронах.

Д-р Вол. Кобринський з родиною.

23 1—1

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає О. Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло" З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.